

Gelukkige landing NNF11

Wie zijn toch die bijzondere mensen die prachtige dingen doen en mogelijk maken. Wie zijn die **lieve mensen** die boeken schrijven, op een podium klimmen, slim zijn, mooie

dingen maken en organiseren. **Nieuwsgierigheid** was mijn voornaamste drijfveer om 4 dagen af te reizen naar het Natural Networking Festival in de bossen van Drenthe.

In mijn werk met paarden begeleid ik de groeiprocessen van teams en individuen met betrekking tot communicatie, samenwerking en leiderschap. Als basis voor dit proces zijn **Ontmoeten, Verbinden** en de **Uitdaging** de belangrijkste pijlers om deze groei mogelijk te maken.

Deze pijlers zijn niet alleen iets waar ik over praat, maar iets wat ik laat zien, ervaren en datgene wat ik met veel liefde wil uitdragen en echt wil **ZIJN**. Deelname aan het NNF zag ik ook als onderdeel van mijn eigen leerproces en de mogelijkheid iets te kunnen brengen. Me bewust nog heel veel te willen en te kunnen leren ging ik op pad. Wat zou mijn plek zijn in deze voor mij nieuwe **kudde**.

*Kudgedrag van **paarden** kenmerkt zich doordat paarden sterk van elkaar afhankelijk zijn om te kunnen overleven. Zonder samenwerking heeft de kudde geen kans op overleven, de kudde zorgt voor veiligheid, voor rust, voor kennis en ervaring in het vinden van het lekkerste gras en het schoonste water, voor plezier om te **spelen** met andere paarden, om elkaar schoon en beschut te houden tegen **slecht weer**, om de vacht te onderhouden en **vliegen** op afstand te houden. Een kudde heeft altijd een dominante hengst die de kudde beschermt in **gevaarlijke situaties**, desnoods door te vechten, en een dominante merrie die bepaalt waar de kudde haar voer en water zal halen... Vaak denkt men dat deze luid brullende imponerende hengst de leider is. Niets is minder waar, er is sprake van gedeeld leiderschap. Het is de Alfa merrie, die alles daadwerkelijk beslist, visie heeft en **richting** bepaalt voor de groep. Zij kan zonder veel woorden haar team van managers aansturen. Deze meest dominante **hengst**, die gedreven wordt door **hormonen**, is vooral op voortplanting gericht en waarschuwt bij gevaar van buitenaf en is degene die slechts in crisis situaties de leiding overneemt.*

De eerste uitdaging begon met het opgezet krijgen van mijn tent voor de eerste **bardienst** die donderdag om 18.00 uur zou beginnen. Al snel had ik contact met fotograaf Hans en beeldend vormgeefster Michelle, die in de stromende regen **hangmatten** tussen de bomen aan het ophangen waren en waar ik spontaan aan mee begon te **helpen**. Wachten tot de **regen** zou ophouden bleek die avond niet echt een optie.

Jeroen zat zijn voeten te warmen in de Waldo en wilde mij wel helpen met mijn **tent**.

Tijdens het opzetten bood Joost ook **spontaan** zijn hulp aan. Ik vertelde Fanny en Anja dat ik een extra **luchtbed** bij me had n.a.v. een twitteroproep van Loes Berkhout. Joost wist wel wie dat was en zou me ook meteen aan Annemiek voorstellen die **baropperhoofd** was.

Mijn eerste bardienst met Ilonka was ook meteen té leuk, bleek de nieuwe collega van een goede vriend uit **Amstelveen** en te werken om de hoek bij de KLM. Meteen Sanne ontmoet en naar haar meest recente **avonturen** en projecten geluisterd. Ik kreeg de meest bijzondere **barinstructie** die ik met mijn meer dan 20 jaar horeca ervaring ooit had gehoord. Of ik de netjes waar de borrelworstjes in zaten, zorgvuldig wilde doorknippen, deze moesten worden bewaard voor iemand die deze ging gebruiken voor voedselvetbollen voor de **vogeltjes**. Ook mijn bakje dat ik bij me had met snackgroenten van de AH moest ik vooral niet weggooien, deze was perfect voor de lolly's die nog zouden worden gebracht. Bijzondere mensen hier...

Die avond ontmoette ik mijn eerste klant André, die bij de naam Andrea een lagere school herinnering had en met wie ik de naamkeuze van mijn ouders deelde. Midden op het festivalterrein was daar **kampvuurman** Remco, die mij overviel met de vraag wat mij hier bracht... "nieuwsgierigheid" zei ik, en die mij onmiddellijk aan het werk zette met het halen van de **opklapbankjes** voor rond het vuur. Let maar op zei hij, straks wil iedereen hier zitten. Enja, hij bleek ervaringsdeskundige.

Kees die inspirerende dingen maakt in Groningen, maar zichzelf niet echt **kunstenaar** noemt. Wubbo die soepeltjes mee bewoog om het bankje naar achter te hupsen als het vuur te warm werd, maar erg druk in gesprek was met Pauline.

Etruardo, die vaardigheidstrainingen geeft in Berlijn en gefascineerd was door wat ik deed en later bij de one-minute **Stand-up Inspiration** 33b de microfoon greep en via Maaike was gekomen. Swaantje die met tekst, **beeld** en **dans** vernieuwingen en veranderingen kan begeleiden.

Vol met alle eerste verhalen kroop ik m'n tent in om 's ochtends door vrolijk **zingende dames** met "Goodmorning, how are you" weer wakker te worden.

Deze swingende lady's in **burleske** geklede jurkjes hadden ook nog wakkerwordsoep bij de toiletten, waar je als tegenprestatie je droom voor mocht opschrijven en in hun mobiele koffiewagen mocht werpen. Bij het ontbijt schoof ik aan bij Ilonka en ontmoette ik Karin die doceert bij Windesheim en daarnaast als trainer werkt.

Daar besloot ik de ochtend te beginnen met de Chi qung / **Tai chi** bij Jeannette. Een heerlijke verfrissende start van de dag.

Tijdens de lunch sprak ik met Cees of nu Yassin dokter/**sjamaan** en degene die namens de NS de sponsorcase zou inbrengen, zijn naam is mij ontschoten. Niels begeleidde de presentatie van de **Sponsorcases** van de NS, de Belastingdienst en de DUO-IBgroep en gaf uitleg over de spelregels van een **#durftevragen workshop**.

Ik besloot mee te gaan naar de **Transparante kerk** alwaar Juul de voor mij eerste **#durftevragen** sessie begeleidde. De vraag van de NS “hoe vullen we meer treinstoelen” leverde veel geeltjes met bijzondere **tips** op de Flip-over op.

Bij de MamaBeer **Tipi** wachtte Ilonka op haar deelnemers om te gaan praten over de driehoek bedrijfsleven, **NGO's** en individuen. Leek mij wel interessant, gezien de herkenning van het spanningsveld tussen commercie en idealen. Mijn Jeroen is directeur van de **stichting** Kinderkookkafé in het Amsterdamse Vondelpark. Deze Stichting zonder winstoogmerk met een **ideële doelstelling**, draait met voornamelijk vrijwilligers en “bijzondere” werknemers. Lieneke was al met mij meegelopen en Oscar sloot later ook nog aan, om al zittend op de trampoline met elkaar in gesprek te gaan over **shared values**.

Blij verrast werd ik door de heldere wijze waarop Oscar zijn visie gaf. Als jongste van het

gezelschap wist hij ook nog de **kern** scherp te raken. Evenzo mooi was het verhaal van Juliette over haar **droom** van #rememberme boeken en haar strijd om dit te verwezenlijken. Tijdens een fijn lanterfanter moment bij het centrale kampvuur gingen Ilonka en ik de uitdaging met de **hoelahoep** aan. De laatste keer was al een tijdje terug, maar jong geleerd oud gedaan, zat die beweging er nog aardig in. Ook Mike en Anne-jan konden wij uitdagen een poging te wagen.

Na de praatsessie op de **trampoline**, voelde ik toch wel sterk de behoefte om nog wel even te gaan springen. Als voormalig wedstrijdturnster waren de spring onderdelen in mijn sport altijd mijn favoriet geweest. Mijn springvermogen bij de grond oefeningen werd uitzonderlijk genoemd. De vele gesprongen Barani's, Salto's en Arabieren borrelden in mijn bloed naar boven. Niet van plan me hier weer aan te wagen, leek me het gevoel van

“gewoon” kaatsen en omhoog **springen** weer heerlijk om te **voelen**. Dat het weliswaar ruim 16 jaar geleden was dat ik nog fanatiek in de sport zat, zou een gewoon sprongetje toch niet in de weg hoeven staan.

Er was al iemand op de trampoline en die zei, “kom er maar bij hoor gaan we **samen**”. Bij de tweede sprong was ik al onverwacht hoog in de lucht, hoger dan ik eigenlijk had ingeschat. Het meisje met wie ik sprong ging niet meer gelijk op in de sprong en toen gebeurde het.....ik landde en op dat moment kwam de bodem van de trampoline net

omhoog en kon mijn voet de tegendruk bij mijn **landing** niet verwerken, mijn enkel klapte dubbel.

Zo dat deed zeer en met een gevoel van ondraaglijke kramp lag ik op de trampoline de ongelooflijke **pijn** in mijn voet te ondergaan. Ik kon geen woord uitbrengen en pas na een minuut of iets kon ik pas antwoord geven op de vraag of het ging en of ik misschien ijs erop wilde. Het moet maf zijn geweest om mij zo te hebben aanschouwd, volledig onaanspreekbaar, oeh en aah kreunend en met een verbeterd gezicht vechtend tegen de pijn en tegelijkertijd proberen ook de soort van verkramping los te laten, wat dus niet ging.

*De levensopdracht van een paard is een **levenlang "wij"** te blijven. Mensen wordt geleerd de **"ik"** te ontwikkelen en zo goed mogelijk op eigen **benen** te staan en zelfredzaam te zijn.*

Heel lief werd er gezocht naar **ijs** en ben ik naar de keukentent verplaatst om daar bevroren heilbot in een theedoek op mijn **voet** gelegd te krijgen. De twee vriendinnen die ik bij de trampoline had ontmoet, waren heel lief en wisten niet zo goed wat ze met me aan moesten. Duidelijk aangeslagen door dat wat mij was overkomen. Toen kwamen er nog héél veel lieve mensen op mij af en nog een paar bereidwillige schouders. Hans die mij ook direct medicatie en **paraplu** aanbood en ook de tijd daarna nog regelmatig is komen checken en navragen hoe het ging. Jurgen die de coördinatie verzorgde van mijn verplaatsing naar het **koude bad**.

Greald die ook meehielp tillen en met wie ik later nog leuk over **Groningen** en Groningers heb gepraat. Hoe fijn het is zonder toeters en bellen te communiceren, dat dat niet minder waardevol of warm hoeft te zijn. Over mijn lieve boven buurvrouw in Amsterdam waar ik dat in herkende, die een echte Gruningse was en uit Valthermond kwam en haar man uit Stadskanaal. Dat haar zoon Herman nu de teammanager bij AJAX is en dat ik daar pas kortgeleden achterkwam, door een stukje in de krant waar Luis zijn naam noemde.

Die avond bracht Hans mij een **heerlijk** bord **eten** en sprak ik met Karin tijdens dit avond eten. In de rij voor het eten zag ik Cees en bedacht dat het misschien wel handig was dat hij even naar mijn voet ging kijken. Dat deed hij en niet alleen dat! Hij stelde mij en mijn voet gerust en zorgde voor een kalmering van de

energie in mijn voet die de pijn op dat moment aanzienlijk verminderde. Uiteraard wilde ik mijn eerste Stand-up Inspiration niet missen en ging ik een poging doen mezelf te verplaatsen. Al snel werd ik met klapbank en al naar de tent getild, wat een enorme spannende tocht werd. Onderweg kregen de sterke heren nog hulp van de vrijwillige **brandweer** en kreeg ik een ongemakkelijk opvallende entree in de tent. Na een indrukwekkend verhaal over verschillende culturen en perspectieven kwam daar een hijgende Martijn aangerend, die nog even iets aan de ruis verderop wilde doen vlak voor zijn optreden. *Hoe hack je*

een congres was naast een leerzaam, indrukwekkend en jongensachtig, vooral ook een erg **grappig** verhaal, waar veel om werd **gelachen** in de tent. Daarna zorgde Loes voor stilte in de tent met haar indrukwekkende verhaal over haar inspirerende **liefde** uit Zuid-Afrika.

Ook de dappere spontane "one-minute" podium crashers vond ik bewonderenswaardig en Ineke die **spontaan** een lied zong en de hele zaal meekreeg.

Gedurende de avond als ik eens van plek veranderde of naar het toilet wilde kwamen er spontaan wel behulpzame schouders op me af en kreeg ik zelfs een prachtige wandelstok van TRANCELUZ, een internationale DJ en componist van **Trance muziek** die in meer dan 50 landen heeft gedraaid. Aangrijpend was het nieuws dat hij de volgende dag met mij deelde over zijn vader en dat hij die avond een bijzondere fles Champagne uit 1970 hiervoor zou openen. Die avond sprak ik nog verder met Cees over paarden, leiderschap, loslaten en intuïtie. Al hinkend begaf ik mij naar mijn tent die zich in een vallei van **snurkende slapers** begaf.

*De **loyaliteit** van een paard naar de kudde is groot, het is letterlijk van levensbelang voor een paard om als onderdeel van de kudde het grote geheel te ondersteunen. Paarden zijn gewend om gezamenlijk voor zichzelf te zorgen. Ieder leert zijn positie kennen om van daaruit een bijdrage aan het geheel te kunnen leveren. Als er **paarden** liggen te slapen zal altijd een dier uit de kudde 'op wacht blijven staan' om op tijd de anderen te waarschuwen bij gevaar. Paarden zijn dienstbaar aan de kudde, dat betekent **soms zichzelf wegcijferen**, dat doen ze echter niet voortdurend omdat ze dan ook de kudde niet meer kunnen dienen. Er moet ook **wat tegen overstaan** in ruimte om te eten, te slapen en te drinken. Vanuit de **ruimte voor zichzelf** ontstaat er weer ruimte om de kudde te dienen.*

Het werd een onrustige nacht, waarbij het vinden van een prettige slaaphouding voor mijn voet niet echt wilde lukken. De vele **indrukken** en ontmoetingen hielden mij flink bezig en allerlei gedachten en beelden spookten door mijn hoofd. Wat gaat deze **ongelukkige landing** voor mij betekenen?

Tijdens mijn gang naar het toilet op zaterdagochtend besepte ik me, dat ik het vandaag toch anders zou gaan aanpakken. Enerzijds **gedwongen** door mijn voet, anderzijds ook bewust dat ik zelf een **keuze** heb dingen anders te kunnen doen. Dat dit wel eens een mooie gelegenheid zou zijn om te kijken wat er gebeurt als ik niet beweeg, niet op anderen afstap, maar af zou wachten en **geduld** zou betrachten. Tevens besepte ik me dat ik nu noodgedwongen dingen zou moeten gaan vragen. Een lesje in **durftevragen** ultima forma.

Vanaf dat moment begon de **zon** te schijnen en heb ik mij op een **fatboy** laten neerploffen. Ik had **mijn plek** in de kudde gevonden. Het goede nieuws was dat vanaf dat moment allerlei mensen naar mij toekwamen, ik veel heb mee gekregen van veel meer workshops, vanuit allerlei verschillende gezichtspunten. Ik heb **levensverhalen** gehoord en mijn eigen levensverhaal kunnen vertellen. Al met al genoot ik plotseling veel meer van alles wat ik om me heen zag gebeuren. Bedankt allemaal!!